

Neprihănirea lui Hristos și datina omenească

Joi, 17 martie 2005

Gili Cârstea

Domnul zice: „Când se apropie de Mine, poporul acesta Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească” (Is 29:13).

“Domnul zice,” dar noi nu credem.

Poporul acela – ca și “poporul acesta” – se declara a fi poporul lui Dumnezeu, împlineau ceremoniile, țineau sărbătorile, păzeau sabatul, onorau legea și cântau săptămânal laudele Domnului lor. Dar acel popor nu își cunoștea inima. Inimile lor erau “departe” de Domnul, deoarece Domnul nu era lăsat să locuiască în acele inimi. Ei cinsteau cu buzele pe Dumnezeul legământului cel veșnic, dar cu inima iubeau cu ardoare vechiul legământ. Vechiul legământ le putea oferi plăcerile de o clipă ale păcatului sub poala protectoare a neprihănirii lui Hristos, care le garanta moștenirea noului pământ. Deși visau Ierusalimul ceresc, țineau cu dinții de cel pământesc, sperând să facă din el "ciocanul întregului pământ."

Cum a ajuns frica de Dumnezeu, care este “o învățătură de datină omenească,” să aibă o asemenea putere înrobitoare asupra inimilor poporului lui Dumnezeu din toate timpurile? Cum a ajuns datina omenească să se impună cu așa violență, acoperind planeta cu un nor atât de gros de întuneric? Mai interesant de știut, cum au ajuns școlile de teologie să formeze generații succesive de pastori și profesori care să predice și să practice frica de Dumnezeu? Cum a ajuns urâciunea pustiirii să aibă o așa putere asupra poporului sfânt încât să arunce în desuetudine taina evlaviei? De la închinătorii lui Moloh, care de frica zeului își sacrificau copiii în foc, până la teologii bisericii rămășiței, care slăvesc puterea nimicitoare “până la exterminare” a unui Dumnezeu mânios, omenirea a fost afectată fatal de această învățătură de datină omenească.

Acestui popor i se repetă obsedant că Dumnezeu va pedepsi până la exterminare pe dușmanii Săi, dar nu i se spune decât rareori despre forța devastatoare a păcatului. BRI (Bible Research Institute), un fel de minister pentru protecția doctrinei, a publicat numeroase articole spre a menține învățătura de datină omenească a fricii de un Dumnezeu violent, dar nu a făcut nimic să dezvăluie natura păcatului, capacitatea lui de a arunca în

gheenă și sufletul și trupul. Minciuna primordială – “hotărât că nu veți muri” – încă nu a fost demontată, iar poporul acesta se lasă dus în necurmăte rătăcirii despre intervenția lui Dumnezeu pentru aducerea păcatului la perfecțiune. Nu, păcatul nu are nevoie de intervenția lui Dumnezeu pentru a deveni mortal. El debranșează sufletul de la sursa vieții fără nici un ajutor din afară. Păcatul și moartea sunt elemente străine de ființa lui Dumnezeu, ele gonesc neprihănirea și invită haosul. Nebunia păcatului distorsionează realitatea, iar bolnavii încep să se teamă de doctor. Acesta este privit ca vrăjmaș, în timp ce vânzătorul de droguri este aplaudat ca salvator.

Isaia nici nu visa ce problemă serioasă va fi în vremea sfârșitului frica pe care el o demasca a fi “o învățătură de datină omenească.” Omenirea onorează un Dumnezeu “bun și iubitor” care spulberă fără milă orice urmă de opoziție, care declanșează forțe naturale, în care pier sute de mii de oameni, doar pentru a avertiza pe cei rămași în viață că așa ceva îi așteaptă dacă nu se supun. Ei cinstesc pe Isus Hristos cu buzele, numindu-L Mântuitorul lumii, deși în inima lor Îl consideră un făcător de rele, identificându-L cu Nimicitorul din vechime. El, Mântuitorul lumii, este prezentat a fi Nimicitorul din apa potopului, din focul Sodomei, din furtuna El Niño, din cutremurul Asiei de sud.

Când ochii acestui popor se vor deschide la atenționarea din Isaia, datina omenească va fi aruncată pentru totdeauna la lada de gunoi, iar neprihănirea lui Hristos va străluci prin negura globală până în străfundul inimii alienate a omului modern. Atunci vor vedea toți că “În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18).